

ПРО ВЧЕНОГО І КОЛЕГУ ВОЛОДИМИРА АНДРІЙОВИЧА МОТОРНОГО

Уперше я зустрілася з Володимиром Андрійовичем Моторним у 1977 р., коли наприкінці вересня прибула до Львівського університету як лектор болгарської мови. Разом із ним на кафедрі слов'янської філології мене зустрів чудовий колектив, який хочу перелічити поіменно: К. К. Трофимович, В. П. Андел, Л. С. Гладка, Є. Ф. Чирва, І. М. Тепляков, О. І. Грибовська, О. М. Медовников, С. О. Парфьонова, І. І. Гринів, В. Ю. Мойсеєнко і, звичайно, чудова Міля Михайлівна – секретар кафедри. Я широко вдячна усім їм разом і кожному зокрема. Вони жили і працювали як одне ціле – розумні, здібні, надзвичайно добре підготовлені фахівці, але насамперед доброзичливі один до одного і до мене та моєї шестирічної доньки.

Володимир Андрійович виділявся серед своїх колег вражаючим зростом і теплими очима, захованими за товстими лінзами окулярів. Коли я вперше переступила поріг кафедри, він потиснув мені руку, поклав мені руку на плече і сказав: “Тепер буде з ким порозмовляти (не як на лекції) про Йордана Йовкова”. Ніколи не забуду свого хвилювання, бо “Старопланинські легенди” Й. Йовкова були серед тих підручників та навчальних посібників, які я привезла з Болгарії. Я хотіла показати студентам-болгаристам особливості сучасної болгарської мови через красу та силу Йовкового слова. Можливо, через цей (не)випадковий збіг у захопленні – мій та В. Моторного – творчістю Йордана Йовкова, з'явився такий важливий для іноземного лектора духовний міст між болгарською та українською культурою. Повага до відомого і високо цінованого фахівця зі слов'янських літератур змусила мене глибоко вдихнути і нерішуче запитати, коли йому буде зручно поговорити. “Вже завтра”, – не вагаючись відповів мені Володимир Андрійович. Цілу ніч я перечитувала все написане про Й. Йовкова, а наступного дня, коли зайшла на заняття, він уже сидів зі студентами у так званій “прохідній” аудиторії. Було трохи лячно, трохи незручно, але я відчувала також гордість, а тепер повертаюся до цього спогаду лише з теплою вдячністю за неповторну атмосферу доброзичливості. Коли заняття закінчилося, я запитала до Володимира Андрійовича: “Чому саме Йовков з болгарської літератури є вашим улюбленим автором, а не, наприклад, Елін Пелін”. І тут почався його огляд чеської, української та болгарської літератур, з проникливим аналізом, який не траплявся мені у болгарській літературній критиці. Він розповів, що якщо йому довелося б порівнювати авторський почерк і філософсько-ідейні погляди Йордана Йовкова з українським класиком, то це міг би бути Василь Стефаник. Зізнаюся чесно, тоді я нічого не знала про Стефаніка і не читала жодного його твору, бо у той час українську літературу викладали в університеті під назвою “Література радянських народів”. Я переконана, що нинішні болгаристи, випускники престижної львівської болгаристичної школи, можуть вивчити та описати цю помічену Моторним спорідненість між двома авторами. Цікаве порівняльне дослідження вийшло б і в суто лінгвістичному, і художньому плані, тим більше, що таких досліджень дуже бракує як в Україні, так і в Болгарії.

Я спілкувалася з Володимиром Андрійовичем неодноразово: і коли ми святкували Національні свята Болгарії, і коли читали лекції з лінгвокультурології, і в бібліотеці.

Він мав природний дар залучати співрозмовника до бесіди, розряджати атмосферу своїм тонким почуттям гумору. Викликав велику повагу, а також бажання знову і знову розмовляти з ним. Він мало говорив, але казав багато.

Таким у моїх спогадах є професор Моторний – ерудований учений, уважний колега та порядна людина.

Бережіть пам'ять про нього, шановні колеги з кафедри слов'янської філології Львівського національного університету імені Івана Франка!

Любка СТОЇЧКОВА

*Лектор болгарської мови (1977–1981) кафедри слов'янської філології
Львівського державного університету імені Івана Франка*